

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 159/20
Luksemburg, 16 grudnia 2020 r.

Wyrok w sprawie T-93/18
International Skating Union / Komisja

Sąd potwierdził, że uregulowania Międzynarodowej Unii Łyżwiarskiej (ISU) przewidujące surowe kary wobec sportowców, którzy uczestniczą w zawodach łyżwiarstwa szybkiego niezatwierdzonych przez tę organizację, są sprzeczne z przepisami UE w dziedzinie konkurencji

Komisja niesłusznie zakwestionowała natomiast regulamin arbitrażowy ISU

International Skating Union (Międzynarodowa Unia Łyżwiarska) (ISU) jest wyłączną międzynarodową federacją sportową uznaną przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOI), zajmującą się regulacją łyżwiarstwa figurowego i łyżwiarstwa szybkiego oraz zarządzaniem tymi dyscyplinami sportu. ISU prowadzi również działalność handlową polegającą na organizowaniu różnych zawodów łyżwiarstwa szybkiego w ramach najważniejszych wydarzeń międzynarodowych, takich jak mistrzostwa Europy i świata, a także zimowe igrzyska olimpijskie.

W 2014 r. koreańska spółka Icederby International Co. Ltd zamierzała zorganizować w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie) zawody łyżwiarstwa szybkiego obejmujące wyścigi w nowym formacie. Ponieważ ISU nie zatwierdziła tego wydarzenia, spółka organizująca zawody napotkała trudności związane z zapewnieniem udziału zawodowych łyżwiarzy szybkich, którzy byli zmuszeni do rezygnacji z tego przedsięwzięcia. Łyżwiarze zrzeszeni w krajowych federacjach będących członkami ISU podlegają bowiem, na mocy statutu tej ostatniej, systemowi preautoryzacji, obejmującemu „zasady kwalifikowania zawodników”. Zgodnie z tymi zasadami, w obowiązującej ówczesnie wersji, uczestnictwo łyżwiarza w niezatwierdzonych zawodach narażało go na karę dożywotniej dyskwalifikacji w odniesieniu do wszystkich zawodów organizowanych przez ISU.

Po otrzymaniu skargi wniesionej przez dwóch niderlandzkich łyżwiarzy zawodowych Komisja Europejska uznała, decyzją z dnia 8 grudnia 2017 r.¹ (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), że zasady kwalifikowania zawodników ISU są niezgodne z regułami konkurencji (art. 101 TFUE), ponieważ ich celem jest ograniczenie możliwości swobodnego uczestnictwa przez zawodowych łyżwiarzy szybkich w zawodach międzynarodowych organizowanych przez osoby trzecie, a tym samym pozbawiają one owe osoby trzecie możliwości skorzystania z usług sportowców, których pozyskanie jest niezbędne do zorganizowania tych zawodów. W konsekwencji Komisja wezwała ISU, pod rygorem okresowej kary pieniężnej, do położenia kresu stwierdzonemu naruszeniu, nie nakładając jednak grzywny na tę organizację.

ISU zakwestionowała zaskarżoną decyzję przed Sądem Unii Europejskiej. Sąd, do którego po raz pierwszy zwrócono się o wypowiedzenie się w przedmiocie decyzji Komisji stwierdzającej niezgodność uregulowań przyjętych przez federację sportową z prawem konkurencji Unii, potwierdził zasadność przyjętej przez Komisję w odniesieniu do spornych uregulowań kwalifikacji jako ograniczenia konkurencji ze względu na cel, jednak stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji tylko w części dotyczącej środków zaradczych, do przyjęcia których zobowiązano ISU.

Ocena Sądu

¹ Decyzja Komisji C(2017) 8230 final z dnia 8 grudnia 2017 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT/40208 – Zasady kwalifikowania zawodników Międzynarodowej Unii Łyżwiarskiej).

W pierwszej kolejności Sąd orzekł, że Komisja słusznie uznała, iż zasady kwalifikowania zawodników zmierzają do ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE.

W tym względzie Sąd stwierdził przede wszystkim, że sytuacja, w której znajduje się ISU, może być źródłem konfliktu interesów. Z jednej bowiem strony ISU wykonuje funkcję regulacyjną, w związku z czym dysponuje ona uprawnieniami do stanowienia reguł w odniesieniu do podlegających jej dyscyplin, a tym samym do zatwierdzania zawodów organizowanych przez osoby trzecie, podczas gdy z drugiej strony, w ramach swej działalności handlowej, sama organizuje najważniejsze zawody łyżwiarstwa szybkiego, w których zawodowi łyżwiarze muszą uczestniczyć, aby zarobić na swe utrzymanie. W tym względzie Sąd uznał, że zobowiązania ciążące na federacji sportowej w związku z wykonywaniem przez nią funkcji regulacyjnej na podstawie art. 101 TFUE są to zobowiązania utrwalone w orzecznictwie dotyczącym stosowania art. 102 i 106 TFUE², wobec czego ISU jest w tych okolicznościach zobowiązana, przy rozpatrywaniu wniosków o zatwierdzenie, do zapewnienia, aby zewnątrzni organizatorzy zawodów łyżwiarstwa szybkiego nie byli bezzasadnie pozbawiani dostępu do rynku właściwego, co skutkowałoby zakłóceniem konkurencji na tym rynku.

Po przedstawieniu powyższego wyjaśnienia Sąd zbadał ocenę Komisji w przedmiocie treści zasad kwalifikowania zawodników. Już na wstępie stwierdził, że zasady te nie precyzują uzasadnionych celów, którym miałyby służyć, a nadto dopiero od 2015 r. zawierają kryteria zatwierdzania, które zresztą nie mają wyczerpującego charakteru. W tym stanie rzeczy wymogów stosowanych od tej daty nie można uznać za wymogi wyraźnie określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne, które, jako takie, pozwalałyby zagwarantować organizatorom zawodów rzeczywisty dostęp do rynku właściwego. W związku z tym Sąd uznał, że ISU zachowała, nawet po przyjęciu w 2015 r. kryteriów zatwierdzania, szeroki zakres uznania w odniesieniu do odmowy zatwierdzania zawodów proponowanych przez organizatorów zewnętrznych.

Ponadto, co się tyczy systemu kar, Sąd podkreślił, że surowość przewidzianych kar jest elementem szczególnie istotnym dla poszukiwania ewentualnych przeszkód w prawidłowym funkcjonowaniu konkurencji na rynku właściwym. Owa surowość może bowiem zniechęcić sportowców do uczestnictwa w zawodach niezatwierdzonych przez ISU, co dotyczy także sytuacji, gdy żaden uzasadniony powód nie usprawiedliwia takiej odmowy zatwierdzenia. W tym wypadku Sąd uznał, że kary przewidziane w zasadach kwalifikowania zawodników, nawet po złagodzeniu systemu w 2016 r., mają nieproporcjonalny charakter. Od tej daty nie tylko źle zdefiniowane pozostają bowiem kategorie naruszeń, ale także czas trwania przewidzianych sankcji, szczególnie w przypadku uczestnictwa w niezatwierdzonych zawodach organizowanych przez osoby trzecie, pozostaje nadmierny, biorąc pod uwagę średni czas trwania kariery łyżwiarza.

Sąd zbadał wreszcie ocenę Komisji odnoszącą się do celów realizowanych przez zasady kwalifikowania zawodników. W tym względzie Sąd przypomniał, że ochrona uczciwości sportu stanowi uzasadniony cel uznany w art. 165 TFUE. Sąd przyznał w związku z tym, że ISU jest uprawniona do stanowienia regulacji zmierzających nie tylko do zażegnania zagrożeń manipulowania zawodami, jakie mogą nieść ze sobą zakłady sportowe, ale także do zapewnienia zgodności zawodów sportowych ze wspólnymi standardami. W tym wypadku jednak zasady przyjęte przez ISU wykraczają poza to, co konieczne do osiągnięcia takich celów, a zatem nie są do nich proporcjonalne. W konsekwencji Komisja słusznie uznała, że ograniczeń wynikających z systemu preautoryzacji nie można uzasadnić wskazanymi celami.

W świetle wszystkich tych rozważań Komisja słusznie uznała zatem, że zasady kwalifikowania zawodników, w szczególności ze względu na ich treść, wykazują stopień szkodliwości wystarczający do tego, aby można ją było uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na cel.

W drugiej kolejności Sąd wypowiedział się w przedmiocie zgodności z prawem środków zaradczych, których przyjęcie nakazano w zaskarżonej decyzji w celu położenia kresu

² Wyroki Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r., MOTOE, [C-49/07](#) (pkt 51, 52), i z dnia 28 lutego 2013 r., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, [C-1/12](#) (pkt 88, 92); zob. także komunikat prasowy [nr 21/13](#).

stwierdzonemu naruszeniu, i uwzględnił częściowo żądania stwierdzenia nieważności podniesione w tym względzie przez skarżącą, w zakresie, w jakim Komisja zobowiązała ją, pod rygorem okresowej kary pieniężnej, do istotnej zmiany regulaminu arbitrażowego ISU w wypadku utrzymania systemu preautoryzacji.

W tym względzie Sąd wskazał, iż Komisja uznała, że ów regulamin arbitrażowy, który przyznaje Sportowemu Sądowi Arbitrażowemu z siedzibą w Lozannie (Szwajcaria) wyłączną właściwość do rozpatrywania skarg na decyzje odmawiające zakwalifikowania zawodnika i czyni taki arbitraż obowiązkowym, wzmacnia ograniczenia konkurencji, których źródłem są zasady kwalifikowania zawodników. Ponieważ Komisja oparła się w tym względzie na wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien³, a konkretnie na występującym tam pojęciu „okoliczności obciążającej”, Sąd podkreślił, że jedynie niezgodne z prawem zachowania lub okoliczności, które czynią naruszenie bardziej szkodliwym, mogą uzasadniać zaostrenie grzywiny za naruszenie prawa konkurencji Unii. W niniejszej sprawie Sąd uznał jednak, że takie niezgodne z prawem okoliczności nie występują. Komisja nie mogła zatem uznać, że regulamin arbitrażowy ISU stanowi okoliczność obciążającą.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

³ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).